

ГЛАВА 1

Джулія зникла вісім років тому, але тоді, коли я йшла розпеченою вулицею на останнє заняття в семестрі, мені здавалося, що відтоді минула ціла вічність. Середина травня в Г'юстоні така ж спекотна, як важке дихання бігуна. Не встигла я зачинити за собою двері будинку, як умить змокла; ще п'ять кроків до гаража — і всі затишненькі місця на тілі стали липкими.

До того часу, коли я дісталася автівки, піт уже стікав моїми пальцями на пластиковий стаканчик з кавою, який через це зробився слизьким, і мастка чорна рідина вихлюпнулася з-під кришки, коли я сідала до авто. Кілька крапель потрапили на руку, але я не стала витрачати час, щоб їх витерти, а щонайперше ввімкнула кондиціонер.

Цього року літо настало рано.

Виїхавши з воріт, на які ми встановили сигналізацію, щоправда, вже після того, як потреба в ній відпала, я минула сусідські будинки і виїхала на трасу. Бетонні плити, якими її було викладено, здавалося, йдуть у небо, немов ребристий хвіст динозавра.

Восьма ранку, забита артерія трисмугового хайвею в годину пік, я повзу в заторі, втішаючись сполохами поліційних блималок і габаритних вогнів передніх автомобілів, що ліниво підморгують крізь імлу тьмяного ранку.

Я сиджу вище за більшість автомобілів, що повзуть поруч, бо мій економний гібридний «Пріус» стоїть у гаражі, а я їджу до університету і назад Томовим чорним неповоротким рейндж ровером. Просуваючись уперед, як равлик, я можу забути про інших водіїв і зосередитися на обдертих літерах, установлених на бетонних навісах придорожніх молів: «Big Boy Dollar Store», «Cartridge World», «L-A Hair». Рожева неонова усмішка мексиканського ресторану, жовто-синій здиблений бегемот ІКЕА позаду платної траси, цегляні корпуси кольору жовчі, які з безкоштовної траси неможливо побачити через густі кущі лагерстремії,— все нагадує мені про те, що найгірше вже позаду. Ця бридота потрібна мені, як моїй мамі був потрібен її розарій. *Вітаю вас, містере «Автомийка», хай береже тебе Господь, «Швидкий друк», хай зійде на вас благодать, о мадонно «Страхування життя», до тебе возносимо благання наші!*

Зображень Джулії на білбордах більше немає. Десь отут лишалось одне, на перетині траси і спуску на кільцеву магістраль, біля житлової багатоповерхівки, затиснутої між Першою баптистською церквою та бетонною естакадою, але п'ять років тому власники щита вирішили його прибрати. Чи це сталося навіть раніше? Гадаю, його прибрави через гроші, хоча досі не втямаю, скільки коштувала оренда — «Фондом Джулії» опікувався Том. Зараз із білборда сяє величезна білозуба посмішка пастора Мегацеркви¹ з надписом «Вірити щодня — не озна-

¹ Мегацерква (англ. MegaChurch) — загальноприйняте в англomовних країнах позначення протестантських церков, які налічують понад 2000 парафіян і збираються в одній будівлі.

чає вірити повсякдень». Цікаво, вони наклеїли цей плакат поверх зображення Джулії чи все-таки спершу здерли його. Цікава думка — відтоді на щитах змінилося багато реклами. Стоматологи, вазектомія, відновлення потенції і таке інше.

У голові крутиться, немов нав'язливий жарт, рядок із Вордсворда — вчора я готувалася до сьогоднішньої лекції: «Куди пощезли спалахи в уяві? І де тепер ті мрії величаві?»¹

Я ввімкнула поворотник і звернула з траси на другорядну дорогу. Попри те, що я довго вивчала поезію Вордсворда — і всупереч тому, що за дві години я розповідатиму про неї вразливим молодим студентам, — я щоранку вибираюся з ліжка і якимось чином усе ще лишаюся жива, а проте не вірю ні в спалахи, ні у мрії. Я вірю в статистику.

Статистика свідчить, що найчастіше дітей викрадають знайомі їм люди. Джулію, одначе, викрав незнайомиць. Статистика стверджує, що більшість викрадачів заманюють своїх жертв до авто — але Джулію вивели зі спальні посеред ночі, погрожуючи ножем, тоді як моя друга донька, Джейн, спостерігала за цим із вбиральні. І, нарешті, статистика говорить, що три чверті викрадених дітей вбивають у перші три години після викрадення. Три години — саме стільки просиділа Джейн у вбиральні, паралізована страхом, і лише після цього в паніці закричала і розбудила мене й Тома.

До того часу, коли ми дізналися про викрадення Джулії, її доля була вже вирішена.

¹ В. Вордсворт. Ода «Натяки безсмертя у спогадах раннього дитинства». Пер. Р. Кисельова.

Неминучість — як інфекція, як запах бензину. Щоб змусити себе змиритися з думкою, що Джулія мертва, я повторюю собі, що вона завжди була мертвою — до того, як вона народилась, до того, як народилась я сама. Проїжджаючи повз сосни «Меморіал Парку», я уявляю, як моя донька дивиться в небо незрячими очима, а зверху на ній габа з пурпурово-золотистих голок. Проїжджаючи повз «Креств'ю-апартментс», я бачу, як моя дівчинка лежить, похована серед квітучих азалій.

Стрічка стрип-молу¹ і салон «Сан Рей — догляд за нігтями і спа» ледве прикривають від очей подорожніх купу сміття за ними. Це і є моє уявне відображення.

Колись я хотіла, щоб Джулії належав цілий світ. Тепер я хочу одного — поховати спогади.

Моє заняття — останнє перед літніми вакаціями — проходить, немов у тумані.

Я могла б розповідати про творчість Вордсворта навіть уві сні, хоча зараз я не сплю, а лише занурена в марення. Я бачу чисту блакитну воду басейну, сяйливу, як фальшиві коштовності, облямовану високими тонкими соснами і свіжим піском під ними. Дівчатка у захваті від басейну, і я пам'ятаю, як запитувала Тома, який завжди відав нашими фінансами, чи зможемо ми дозволити собі такий самий.

¹ Стрип-мол — торговий центр поблизу великої транспортної магістралі, в якому крамниці розташовані в ряд, паралельно до тротуару. Зазвичай тут розташовані великі автостоянки.